

Átjáró magazin

Istenek csatája

Steven Erikson: A Hold udvara – a Malazai Bukottak Könyvének regéje

Az Alexandra kiadó nem olyan rég George R. R. Martin *Song of Ice and Fire* sorozatának első két könyvével örvendeztetett meg, s e remek olvasási élményt követően nyomban bizalmat szavaztam a kiadó égisze alatt megvásárolható újabb fantasy kötetnek. Steven Erikson regényciklusa jelenleg az ötödik résznél tart (ez külföldön idén márciusban kerül a boltokba). Az első rész 1999-ben jelent meg *Gardens of the Moon* címen, melyet azonnal World Fantasy díjra jelöltek. Ezt követően az író minden évben jelentkezett egy-egy újabb kötettel, amelyek hasonló elismerést hoztak a számára.

A fűlszöveg jó érzékkel ragadja ki a regény fő jellemzőit: felsejlik a többszereplős narráció lehetősége, az epikus hangvétel, és a cselekmény többvonalas vezetése. Ezek ismeretében az Olvasó arra számíthat, hogy a *Song of Ice and Fire* „minőségszintjét” kapja kézhez, és nem is téved túl nagyot, pusztán a hangsúlyok tolódnak el. Míg Martin regénye értékes mutációja a valós (földi) történelmi környezetnek, kevésszer megjelentetett – ámde annál hatásosabb – fantasztikummal, addig Erikson regénye mélyebben belenyúl a fantasy eszköztárába (itt mindennaposak a varázslók, a sárkányok, a démonok), s háttérbe szorul a „középkori realitás”.

A történéseket a Malaza Birodalom világméretű terjeszkedése viszi előre, s tartja életben. Erikson legalább kilenc szereplő szemszögéből vetíti elénk a kezdetben lassan, majd a vezércselekmény medrébe érve nagyon is gyorsan pergő eseményeket. Az egymással párhuzamosan futó szálak Darujhistán városában – a hódítás következő célpontjában – futnak össze és adják ki a regény csúcspontját.

A főhősök valamennyien a Birodalomért, vagy annak ellenében cselekednek, a gépezet részeként avagy csak isteni befolyás hatására (és ezt szó szerint értsük). A felvonultatott karakterek köre rendkívül változatos. A misztikus varázsló-harcosok, a Tiste Andii mellett helye van a történetben a császárnő gyilkos Karmos-ügnökeinek, a Glen Cook-féle *Fekete Sereget* felidéző Hídégetőknek (Pálinkás őrmester osztaga), ugyanígy a különféle álca mögött rejtőző darujhistáni mágusoknak, az egyszerű tolvajoknak, a fondorkodó nagyuraknak, s éppúgy a bérgyilkosoknak, vagy a démonikus világ teremtményeinek. Mindez kiváló lehetőség az egymástól teljesen elütő karakterek jellemének kibontására, melyben az író valóban jeleskedik. Mégis azt kell mondanom, a szereplők zöme üres marad, s az Olvasó érzelmektől mentesen tekint rájuk. A probléma nem az egyéni sorsok, jellemrajzok megformálásában van. Én az okokat abban látom, hogy a számos szereplő elveszik a

cselekmény sodrásában, s túl hirtelenek a váltások: hiányzik valamiféle összhang az „életútszakaszok” egymásutánosságában, arányában, s eképpen nem képesek kiteljesedni (néhány kivételtől eltekintve). Az Olvasó nehezen talál vissza az egyes karaktereknél megütött hangszínekhez, amiért okolható a nehéz szövegezés is (ebben a regényben ne próbáljunk meg nagyvonalúan átugrani egyes félmondatokat). Mindezek miatt hiába van óriási szerepe Oponn *szerencsésének*, ami nagy hirtelenséggel fordíthat személyes sorsokon, ezeket a tragédiákat kevéssé tudjuk átérezni.

Erikson kétségkívül egyedi módon ötvöz bizonyos stíluselemeket: lendületes, akárcsak Gemell; kevesebb sikerrel, de Martinhoz hasonlóan törekszik a mély emberábrázolásra. Kellően misztikus, jó érzéke van a szálak összekavarásához és csattanós kibontásához, s olykor Moorcock lebilincselően „elborult” képzeletgazdagságát idézi. Számomra ugyanakkor az egész elegy valahol a levegőben lóg, és bár élvezetes, s kidolgozottságában, értékeiben messze túllép az „átlagos” fantasy köteteken, mégsem ragasztott oda a fotelhez, mint azt tette Martin a *Trónok harcával*.

A másik üdítő színfolt, hogy az *Üregek* révén Erikson roppant egyedi módon kezeli a mágiát, s emellett varázslói egyáltalán nem illeszkednek bele a hagyományosnak mondott „karakterképbe”: élveztem ezt az újszerű megközelítést. Mindezek kibontását, teljes átélését a Tisztelt Olvasóra bízom.

A Hold udvarának története az élettől pezsgő, egzotikus Darujhistánban véget ér; vagyis, inkább csak most kezdődik el igazán, amikor megismerkedtünk a világméretű játszma főbb résztvevőivel. A Malaza Birodalom hadjáratára felkerül a pont, ahogy az istenek játékszerei is küldetésük végére érnek, mégis, bőséggel maradnak elvarratlan szálak, jellemzően a legizgalmasabb karakterek esetében. Kisebb hiányosságai, vélt avagy valós hibái ellenére én várni fogom a következő kötet megjelenését.

Aldyr (Berke Szilárd)

Történet: 5

Stílus: 4,5

Szereplők: 4,5